

Sygn. akt VI Ka 307/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski (spr.)

Sędziowie SO Andrzej Tekieli SO Andrzej Wieja

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Lesława Kwapiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2013r.

sprawy **M. P. (1)**

oskarżonego z art. 204 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 27 marca 2013 r. sygn. akt II K 1731/11

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. P. (1) w ten sposób:

- w pkt II części dyspozytywnej wyroku że uniewinnia go od popełniania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku i stwierdza, że koszty postępowania w tej części ponosi Skarb Państwa,
- stwierdza, że orzeczenie o karze łącznej z pkt V części dyspozytywnej wyroku straciło moc,
- na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu za zbiegające się przestępstwa przypisane mu w pkt I, III i IV części dyspozytywnej wyroku karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 307/13

UZASADNIENIE

M. P. (1) (nazwisko rodowe S.) został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 01 września 2010 roku do 6 grudnia 2010 roku w J.działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą czerpali korzyści majątkowe z uprawiania przez V. W.prostytucji w wynajmowanym przez nich mieszkaniu znajdującym się przy ul. (...) uzyskując z tego kwotę nie mniejszą niż po 4.500 zł, czyniąc z jego popełnienia stałe źródło dochodu, przy czym czynu tego M. P. (1)dopuscił się będąc uprzednio skazany za przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia

25.02.2005 roku sygn. III K 478/04 na karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., wyrokiem Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 29.10.2007 r. sygn. II K 147/07 za przestępstwa podobne za czyny z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, następnie objętymi wyrokiem łącznym z dnia 26.08.2008 r. sygn. III K 326/08 na karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od 27.05.2004 r. do dnia 29 stycznia 2010 roku, kiedy został warunkowo przedterminowo zwolniony

to jest o czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk

2. w okresie od maja 2010 roku do lipca 2010 roku, a w okresie od lipca 2010 roku do 17 września 2010 roku oraz od przełomu listopada/grudnia 2010 roku do dnia 10 stycznia 2011 roku w J.przy ul. (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą ułatwiali B. K.uprawianie prostytucji w ten sposób, że udostępniali jej na ten cel pomieszczenia mieszkalne przy czym M. P. (1) czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt 1

to jest o czyn z art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk.

3. w dniu 06 grudnia 2010 roku w J. zabrał w celu przywłaszczenia dwa telefony komórkowe marki LG o wartości nie mniejszej niż 400 zł oraz Samsung wartości nie mniejszej niż 200 zł w łącznej kwocie 600 zł, czym działał na szkodę V. W. przy czym czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt 1

to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. w okresie od 6 grudnia 2010 roku do 08 grudnia 2010 roku w J. działając czynem ciągłym w wykonaniu z góry powziętego zamiaru używając przy tym przemocy i gróźb bezprawnych wobec V. W., zmuszał ją do określonego zachowania, pozbawił ją wolności, wywierał wpływ na nią jako świadka, jak również usiłował doprowadzić ją do uprawiania prostytucji, w szczególności zaś:

A. w dniu 06 grudnia 2010 roku w mieszkaniu przy ul. (...), używając wobec niej przemocy polegającej, na uderzeniu ją pięścią w twarz, kopiąc po całym ciele, grożąc wywiezieniem za granicę, zmusił ją do rozebrania się, ogolenia części głowy maszynką do golenia, a następnie kilkakrotnie zanurzył jej głowę w muszli klozetowej, do napisania listu pożegnalnego do matki, a nadto zmusił ją do rozebrania się i utrwałił jej nagi wizerunek robiąc zdjęcia aparatem cyfrowym, jak też w celu uniemożliwienia złożenia zawiadomienia o przestępstwie i złożenia zeznań w charakterze świadka na okoliczności przemocy stosowanej wobec M. P. (2), obrotu narkotykami oraz jego udziału w pobiciu, przy czym w/wm groźby wzbudziły u niej obawy, iż zostaną spełnione

B. w dniu 06 grudnia 2010 roku w mieszkaniu przy ul (...) działając wspólnie i

w porozumieniu z M. P. (2), która miała ją pilnować, pozbawił V. W. wolności zakazując jej opuszczenie mieszkania do momentu jego powrotu

C. w okresie od dnia 07 grudnia 2010 roku do dnia 08 grudnia 2010 roku kilkakrotnie, w tym również za pośrednictwem telefonu groził V. W. pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem ciała w tym w celu uniemożliwienia jej zeznań w charakterze świadka, przy czym groźby te wzbudziły u w/wym uzasadnione obawy, że zostaną spełnione

D. w okresie od 06 grudnia 2010 roku do 08 grudnia 2010 roku, w tym w okolicznościach, jak opisane w pkt 1, jak też grożąc w/wym pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem ciała jej matki B. W., a nadto żądając od niej kwoty 2500 zł, usiłował doprowadzić V. W. do uprawiania prostytucji, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę w/wym.

przy czym M. P. (1) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1

to jest o czyn z art. 191 § 1 k.k., art. 191a § 1 k.k., art. 245 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 189 § 1 k.k. art. 245 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 27 marca 2013r. (sygn. akt IIK 1731/11):

I. oskarżonego M. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. j za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 4.500 złotych na rzecz Skarbu Państwa;

II. oskarżonego M. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. oskarżonego M. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 3 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda

IV. oskarżonego M. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 4 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 191 § 1 k.k., art. 191a § 1 k.k., art. 245 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 189 § 1 k.k. art. 245 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 203 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. P. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat

pozbawienia wolności;

VI. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. P. (1). Na podstawie przepisów art.: 444 k.p.k.; 445 § 1 k.p.k. oraz 447 § 1 k.p.k. zaskarżył powyższe orzeczenie w całości. Na podstawie przepisu art. 427 § 2 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), która mogła mieć wpływ na treść

orzeczenia, mianowicie art. 41 § 1 k.p.k., polegająca na tym, że mimo istnienia okoliczności mogącej wywołać uzasadnioną wątpliwość, co do bezstronności Sędziego, wyrażającej się w

ujawnieniu przez Sędziego poglądu, co do przewidywanego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, sędzia nie został wyłączony od udziału w sprawie,

2) obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegająca na naruszeniu przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów oraz braku wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz wszystkich istotnych okoliczności ujawnionych w sprawie korzystnych dla oskarżonego poprzez całkowite pominięcie zeznań świadka M. K. i Ł. Z. złożonych w toku rozprawy, z jednoczesnym niewskazaniem przez Sąd, czy dał on wiarę tym zeznaniom, w jakiej części, a jak nie, to dlatego, podczas gdy zeznania te są korzystne dla oskarżonego M. P. (1), co doprowadziło do błędnego uznania, że oskarżony dopuścił się czynów opisanych w pkt. 4 części wstępnej wyroku, przy czym Sąd oparł ustalenia faktyczne odnośnie tych istotnych okoliczności jedynie na podstawie zeznań pokrzywdzonej V. W., nie ustosunkowując się w ogóle do odmiennych dowodów dotyczących tych samych okoliczności.

3) naruszenie art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku wszystkich dowodów, na których Sąd oparł ustalenia faktyczne dokonane w sprawie, a jedynie wymienienie części tych dowodów z ograniczeniem do wskazania, że ustaleń tych dokonano również na podstawie "pozostałego materiału dowodowego w sprawie", a także poprzez nieprzeanalizowanie przez Sąd i niedokonanie oceny dowodów w postaci zeznań wszystkich świadków, co uniemożliwia dokonanie analizy podstaw orzeczenia i tym samym kontrolę instancyjną,

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3

k.p.k.), mający wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu, że oskarżony M. P. (1):

- uderzył pokrzywdzoną V. W. dwukrotnie w twarz, jak również kopnął ją po całym

ciele, w sytuacji kiedy obrażenia, których doznała pokrzywdzona tego nie potwierdzają,

- nakazał pokrzywdzonej rozebranie się do naga, po czym wykonał jej fotografię, w sytuacji

kiedy z opinii biegłego z zakresu informatyki jednoznacznie wynika, że w aparacie

fotograficznym zabezpieczonym w momencie zatrzymania oskarżonego nie było

ręczonych zdjęć, ani takie zdjęcia nie zostały przez nikogo wykasowane z aparatu po ich

wykonaniu,

- zabrał w celu przywłaszczenia dwa telefony komórkowe marki L. należące do

pokrzywdzonej, w sytuacji kiedy z zeznań świadka M. K. wynika, że z

jednego z tychże telefonów otrzymywał wiadomości tekstowe od pokrzywdzonej już po

dniu 08 grudnia 2010 r.,

- nakazał pokrzywdzonej ogolenie głowy, kiedy z zeznań świadków B.1M.

K. wynikało coś odmiennego, ewentualnie, w razie gdyby Sąd nie podzielił argumentacji obrońcy dotyczącej wyżej opisanych zarzutów wyrokowi zarzucił:

5. na podstawie art.438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez orzeczenie kary w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności podczas gdy okoliczności związane z zachowaniem oskarżonego i popełnionym czynem przemawiają za orzeczeniem kary znacznie niższym wymiarze.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie w zakresie zarzutu opisanego w punkcie 5 na podstawie przepisów art.art. 427§1 oraz 437§1 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Chybiony był pierwszy zarzut w apelacji, a mianowicie obrazy postępowania poprzez naruszenie dyspozycji art. 41§1 kpk. Wbrew temu zarzutowi Sąd Rejonowy w postanowieniu z dnia 23 sierpnia 2012r. nie wyraził żadnego poglądu odnośnie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie któregośkolwiek z zarzucanych oskarżonemu czynów. W postanowieniu tym Sąd I instancji wskazał jedynie, że ocena zachowań oskarżonego opisana w zarzucie 4 aktu oskarżenia zdaniem tego Sądu, z uwagi na zachowania oskarżonego **opisane** w zarzucanym mu czynie może prowadzić do wniosku, że czyn ten zakwalifikować należy z art. 189§3 kk, a nie jak to przyjął oskarżyciel w proponowanej kwalifikacji prawnej zawartej w akcie oskarżenia z art. 189§1 kk. Powyższy pogląd wyrażony przez Sąd Rejonowy był jedynie zapatrywaniem prawnym i nie zawierał w najmniejszym stopniu oceny czy M. P. (1) zarzucanych zachowań wobec pokrzywdzonej dopuścił się czy też nie. W postanowieniu tym Sąd Rejonowy nie zawarł nawet w marginalnym zakresie oceny jakichkolwiek dowodów. Reasumując, jeszcze raz podkreślić, że Sąd Rejonowy w postanowieniu wskazanym wyżej zawarł jedynie swój pogląd prawny na kwalifikację prawną czynu zarzucanego w akcie oskarżenia i odnosił się jedynie do zachowań opisanych w zarzucie aktu oskarżenia bez ujawnienia, czy zachowania te w istocie miały miejsce czy też nie oraz nie zawarł żadnej oceny dowodów.

Nietrafne były zarzuty apelacji dotyczące obrazy art. 7 kpk i art. 410 kpk oraz wynikający z nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz zarzut obrazy art. 424§1 pkt 1 kpk.

Zupełnie niezrozumiałe jest zawarte w zarzucie 2 apelacji stwierdzenie, iż Sąd I instancji pominął zeznania świadków M. K.i Ł. Z.oraz, że nie wskazał, czy zeznaniom tym dał wiarę, czy jej odmówił. Sąd Rejonowy dokonał oceny zeznań tych świadków i swoją ocenę zawarł w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. W tym miejscu stwierdzić należy, że Sąd orzekający meriti odniósł się i ocenił wszystkie przeprowadzone dowody, o czym przekonuje pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Wskazał dlaczego dał wiarę zeznaniom świadków V. W.i B. W., M. O., B. K.w zakresie czynu, jaki jej dotyczył a dlaczego odmówił wiarygodności części wyjaśnień oskarżonego i zeznaniom świadków B. K.w zakresie jakim dotyczyły one pokrzywdzonej V. W.oraz zeznaniom świadków wskazanych w apelacji tj. Ł. Z.i M. K.. Wystarczy wskazać na stronie 6 odwrót akapit trzeci, by stwierdzić, że zarzut braku oceny zeznań Ł. Z.jest nielojalny wobec treści pisemnego uzasadnienia wyroku. To samo dotyczy zarzutu apelacji w zakresie braku oceny zeznań świadka M. K.. Ocena ta zawarta jest na stronie 7, akapit pierwszy uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy podziela ocenę wszystkich dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy oraz nie stwierdza błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez ten Sąd. Prawdą jest, iż w zeznaniach V. W.składanych na różnych etapach postępowania istnieją rozbieżności co do pewnych szczegółów a przede wszystkim co do udziału w zdarzeniach M. K.i B. K.. V. W.wyjaśniła jednak dlaczego na początkowym etapie postępowania nie wskazywała na udział M. K.w poszczególnych zdarzeniach i dlaczego różnie opisywała zachowania B. K.. Sąd Odwoławczy, tak jak to uczynił Sąd I instancji, argumentację V. W.uznaje za wiarygodną. Apelujący pomija to co najistotniejsze a mianowicie, że świadek V. W.była konsekwentna co do najistotniejszych, mających znaczenie dla oceny karnoprawnej, zachowań oskarżonego.

Ta konsekwencja w tym zakresie i zbieżności relacji V. W. z reakcją świadka B. W. co do istoty przekonują o ich wiarygodności. Nadto zeznania V. W., czego apelujący nie chce dostrzec, w wielu punktach pokrywają się z relacją samego oskarżonego, który przyznaje się do niektórych zachowań wobec V. W. lecz w złagodzonej przez siebie formie, co wynika jedynie z przyjętej linii obrony. Dotyczy to chociażby przykładowo: wykonywania zdjęć V. W., uderzenie jej, golenia przez nią głowy.

W tej pierwszej kwestii wskazać należy, że sam oskarżony twierdził, iż robił V. W. zdjęcia po tym jak ją uderzył. Wskazuje jedynie na innych ich charakter, niż podaje to pokrzywdzona. Nie jest argumentem na potwierdzenie tezy, że zdjęcia nie były wykonywane, to że biegły w aparacie oskarżonego nie ujawnił zdjęć V. W. ani nakręcanego filmu. Sam oskarżony twierdził bowiem, że materiały te z aparatu usunął. Wobec treści wyjaśnień oskarżonego nie można też rozstrzygnąć, czy wykonane zdjęcia i film zostały zapisane w pamięci aparatu, czy jedynie na jego zewnętrznej karcie pamięci, którą oskarżony mógł łatwo usunąć nie pozostawiając śladu w aparacie. Nie ma to jednak większego znaczenia skoro sam oskarżony przyznaje, że zdjęcia pokrzywdzonej wykonywał.

Trudno też przyjąć, by V. W. sama bez przymusu ogoliła sobie głowę oszpecając się, tym bardziej, że jej wygląd ma przecież znaczenie dla wykonywanego przez nią zajęcia. Wskazywała ona konsekwentnie, że to oskarżony zmusił ją do tego, a nie np. B. K.. To jedynie przykładowe wskazanie przyczyn, dla których Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, co do oceny wiarygodności poszczególnych dowodów, na które wskazał Sąd orzekający meriti w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Jeszcze raz podkreślić należy, że nie jest prawdą, że Sąd I instancji nie ocenił któregokolwiek z dowodów. Jest to twierdzenie gołosłowne, sprzeczne z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy stwierdza, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowej, zgodnej z dyspozycją art. 7 kpk, oceny wszystkich dowodów, nie naruszając normy art. 410 kpk a poczynione ustalenia faktyczne w odniesieniu do czynów popełnionych na szkodę V. W., w oparciu o te dowody, były ustaleniami prawidłowymi.

Sąd Rejonowy dokonał także prawidłowej subsumpcji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu a popełnionych na szkodę V. W.. Swoją ocenę dowodów i argumentację co do przyczyn ustalenia takiego a nie innego stanu faktycznego Sąd Rejonowy zawarł w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie naruszając normy art. 424 kpk.

Apelujący nie kwestionował zresztą prawidłowości kwalifikacji prawnych w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów a jedynie „w razie gdyby Sąd (odwoławczy) nie podzielił argumentacji obrońcy dotyczącej wyżej opisanych zarzutów” zakwestionował zasadność orzeczonej kary łącznej zarzucając jej rażącą surowość. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu za poszczególne przepisane mu przestępstwa popełnione na szkodę V. W. nie raziły swoją surowością. Oscylowały one w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i były karami sprawiedliwymi.

Powodowało to, iż zaskarżony wyrok w omówionym wyżej zakresie na podstawie art. 437§1 kpk utrzymano w mocy.

Zarzuty apelacji, z wyjątkiem pierwszego, który jak wskazano wyżej nie był zasadny, nie dotyczyły czynu przypisanego w pkt II wyroku a popełnionego na szkodę B. K.. Sąd odwoławczy z urzędu, w oparciu o przepis art. 440 kpk, zbadał zasadność skazania oskarżonego w tym zakresie i stwierdził, że było ono niezasadne co powodowało konieczność zmiany zaskarżonego wyroku na podstawie art. 437§2 kpk poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu popełnionego na szkodę B. K..

Już na wstępie rozważań w tym zakresie wskazać należy, że pomiędzy opisem czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II wyroku a treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku istnieje rażąca sprzeczność w zakresie jednego ze znamion przestępstwa z art. 204§1 kk, a to działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu za treścią zarzutu sformułowanego w akcie oskarżenia w pkt 2, że ułatwiał on B. K. uprawianie prostytucji poprzez udostępnianie mieszkania, przy czym oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Tymczasem z ustaleń Sądu I instancji zawartych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wynika, że oskarżony owszem ułatwiał B. K. uprawianie prostytucji udostępniając jej mieszkanie lecz nie wynika z nich, by działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (str. 1 uzasadnienia). Wręcz przeciwnie z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wnioskować należy, iż Sąd Rejonowy ustalił, że oskarżony nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Na stronie 7 uzasadnienia Sąd I instancji stwierdza jednoznacznie bowiem, że uznał za prawdziwe zeznania B. K. w zakresie uprawiania prostytucji w mieszkaniu udostępnionym przez oskarżonego. Sąd odwoławczy dokonując kontroli i oceny zeznań B. K. i wyjaśnień oskarżonego w zakresie udostępniania przez oskarżonego B. K. mieszkania w celu uprawiania prostytucji stwierdza, że zeznania tego świadka i wyjaśnienia oskarżonego są zgodne i zasługują na danie im, w tym zakresie, wiary. Z zeznań B. K. i wyjaśnień oskarżonego wynika, że oskarżony ułatwiał B. K. uprawianie prostytucji udostępniając jej swoje mieszkanie, ale czynił to po koleżeńsku nie otrzymując od B. K. żadnych korzyści, w tym korzyści majątkowych. Przepięstwo spenalizowane w art. 204§1 kk jest przestępstwem kierunkowym, o czym przesądza wskazany w nim cel, a to działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Ułatwianie prostytucji bez wykazania działania w tym celu a np. w celu osiągnięcia korzyści osobistej a nie majątkowej lub bez osiągnięcia jakiegokolwiek korzyści (tak jak w rozpatrywanym przypadku) nie wypełnia znamion przestępstwa, w tym przestępstwa kuplerstwa spenalizowanego w art. 204§1 kk. Zważywszy na niemożność poczynienia innych ustaleń faktycznych niekorzystnych dla oskarżonego Sąd odwoławczy uznał, że oskarżony owszem ułatwiał B. K. uprawianie prostytucji, udostępniając jej swoje mieszkanie, ale nie uczynił tego w celu osiągnięcia jakiegokolwiek korzyści w tym, co istotne, korzyści majątkowej. Powodowało to konieczność wydania orzeczenia reformatoryjnego w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku a opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tego czynu.

Konsekwencją uniewinnienia oskarżonego od popełnienia wskazanego wyżej przestępstwa była utrata mocy orzeczenia o karze łącznej wymierzonej w pkt V zaskarżonego wyroku i potrzeba orzeczenia nowej kary łącznej za przypisane oskarżonemu przestępstwa. Tym samym bezprzedmiotowy stał się zarzut apelacji dotyczący rażącej surowości kary łącznej.

Granice wymiaru kary łącznej wyznaczały kary jednostkowe i karę tę można było orzec od 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności przy zastosowaniu pełnej absorpcji do 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady kumulacji.

Sąd Okręgowy dostrzegając związek czasowy przypisanych oskarżonemu czynów a także fakt popełnienia wszystkich przestępstw na szkodę tej samej pokrzywdzonej a z drugiej strony różnorodność przestępstw, wielość naruszanych dóbr chronionych uznał, że sprawiedliwą karą łączną będzie kara pozbawienia wolności wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zbliżona do absorpcji i na podstawie art. 85kk, art. 86§1kk orzekł karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta powinna osiągnąć właściwe cele w zakresie oddziaływania wychowawczego wobec oskarżonego.

O kosztach postępowania w części jakiej uniewinniono oskarżonego od popełnienia jednego z czynów orzeczono na podstawie art. 630 kpk, a na podstawie art. 624§1 kpk zwolniono oskarżonego od ponoszenia pozostałych kosztów postępowania z uwagi na złą sytuację materialną oskarżonego.

uk